

• Előzmény: Magyar Narancs, 1994.01.13. E.I.: Tűzoltó, szerepzavarban + Népszabadság, 1994.01.18. E.I.: Az ős patkány szívóssága

Nyilvánvaló: síkraszállása garantáltan örökre prolongálva lesz azon egyszerű oknál fogva, hogy még Magyarországon sem a baloldal határozza meg – fájdalma – a jobboldal összetételét, bármennyire szeretné is, hiszen akkor a saját embereit tenné oda – is.

Ezen úr szerint a magyar sajtó 80 százaléka jobboldali. Ez azért egy kicsit jobb arány, mint Aczél Endréné, aki Népszabadság-beli vezércikkében azon panaszkodott, hogy a mostani „leosztásban” egyetlen SZDSZ-es arc sem jelent meg. Ez az úr – Szalai Pál – egyébként arról is panaszkodott, hogy ebben a jobboldali sajtóvilágban ő alig nyithatja ki a száját (Magyar Sajtó – a MÜOSZ belső lapja – 1994. november 28.).

A megcenzúrázott úrra ekor figyeltem fel. Szerencsémre hamarosan már arcát is megláthattam, amikor december 10-én a Magyar Hírlap

„Szent” oldalán

(„A hír szent, a vélemény szabad” címet adta annak az oldalnak a balliberális lap, ahol hír nem szerepel, csak vélemény) fő helyen írta le véleményét, „Annyi szocializmust, amennyit csak lehet” címen. Esszéjének végét emelte ki az oldal szerkesztője. Annak utolsó része így hangzik: „...kipusztítani szellemi életünk-ből a jobboldali mocskoterméket: íme ez, és csakis ez az az út, amelyen haladva európai nemzetté válhatunk”.

És most álljunk meg egy pillanatra. Képzelnék el, hogy ez az úr, aki csak civilizáltsága hi-

Elvtárs, pusztíts ki bennünket!

ányában nem akar adni szólásjogot a jobboldalnak, mondjuk angolnak születik. Mondjuk azt, hogy ezt a cikkét elküldi a londoni, balliberális Guardiannek „kipusztítani szellemi életünk-ből a jobboldali mocskoterméket”, olvassa a lap szerkesztője, majd az írás egy elegáns mozdulat eredményeként a papirkosárban landol, azután a szerkesztő elindul, hogy a kávéautomatából merítsen erőt a nap további részének elviseléséhez. Magyarországon a cikket azonban nem az elmebetegség, a gyilkolási vágy patológikus termékének tekintik, hanem közlik. Azaz, a „megújult” Magyar Hírlap a közölhetőség mércéjét megütönek ítélt egy olyan cikket, amely európaivá válásunk sine qua nonjának (elkerülhetetlen feltételének) tekinti azt, hogy ki kell irtani a jobboldali termékeket akkor, amikor Európa csaknem minden országában a jobboldali eszmék dominálnak, és az eszmei térnyerés dinamizmusa egyértelműen még inkább jobboldali irányú.

És most ismét álljunk meg egy pillanatra, és próbáljuk meg rokonítani a szerzőt. Nem kell sokat kutatni, hiszen feltűnően szoros eszmei kapcsolatot mutat a lukácsista Eörsi Istvánna, aki, mint annak idején a Pesti Hírlapból és később a Magyar Televízióból is megtudhattuk, a német ZDF televízióban mondta el azt, hogy a

Van egy tipikus úr, aki mint oly sok, régi, ismert múltú baloldali, csak azért nem vitatkozik a jobboldallal, mert az nem civilizált hangon vitatkozik. Szó szerint ezt írja: „...ha lesz civilizált hangon vitatkozó jobboldalunk, akkor az első leszek, aki síkraszáll annak szabad szólásjogáért”.

valóban létező szocializmus egyik nagy bűne volt, hogy nem pusztította ki a jobboldali eszmeiséget.

Hogy egy bizonyos körnek ilyen

kísértetiesen hasonló az eszmevilága,

azt én még nem régen is véletlenül tartottam. Persze gondoltam arra is, hogy az előkép, a modell Lukács népbiztos maga, megtizedelt embereket népbiztosi minőségében, de ezen túlmenően hívei között titkos kapcsolatot – noha erre sokan felhívták a figyelmemet – nem láttam. Különbösen is, én a titkos kapcsolatokkal nem tudok sokat kezdeni, hiszen azok vagy bizonyíthatatlanok vagy, ha kiderül róluk az igazság, elvesztik titkos jellegüket. Ezért döbentem meg különösképpen, amikor most a balliberális értelmiség elméleti haviavilágában, a Kritikában, a baloldali körökben Nyugaton is ismert filozófus, Vajda Mihály emlékezését olvastam Fehér Ferencről, a lukácsista „budapesti iskola” nemrégiben elhunyt egyik tag-

járól. Vajda ezt írja: „Ha Lukács gondolkodásától, a filozófiától, ami talán ennél még fontosabb is, a történelmet illető elképzeléseitől teljesen elidegenültünk, tisztában voltunk vele, hogy gondolkodásunk a maga egészében, majd minden gondolatunk valami titkos fonálon mégiscsak kapcsolódik ehhez az örökséghez!” Így már nyilvánvalóan jobban érthető, hogy a szerencséjére párnáján meghalt vén gyilkoshoz (a kommunista gyilkosoknak Magyarországon a jelek szerint ez a sors jut), titkos fonálon kapcsolódók, miért akarnak ismét pusztítani.

Filozófiai vénájukban van a gyilkolás vágya. A gyilkolási vágy a független változó és talán maga a cél is, a körülmények pedig változnak, mint a forgószínpadon: hol pacifista katonák, hol az európaivá válás váltja ki bennünk a régi hajlamot.

Miután a harmónia az egyensúlyt is kívánja – és ezzel Lukács is egyetértett volna – a játék kedvéért képzeljük el a dolog fordítottját. Mondjuk azt, hogy annak idején a Pesti Hír-

lapban megjelenik egy cikk, amelyikben a szerző európaivá válásunkat úgy akarta volna elősegíteni, hogy ajánlja: irtuk ki a baloldali mocskoterméket. Hogy mi történt volna, azt gondolom, mindenki tudja. Sajtóvihar. Lefasíttazzák a Pesti Hírlapot. A Magyar Narancs ismert stílusában – amely csak az SZDSZ-es figurákkal szemben változik – esszéit ír, amelyet Rádai Eszter több millió hallgatónak interjú formájában ismét meg a közszolgálati rádióban, majd a maszek zsebre játszó, műsorával azonos nevű lapban, a 168 órában. A rádiónál a fegyelmi megindítása eredménytelen, mert az etikai bizottságban is a lukácsi örökséghez „titkos fonálon” kapcsolódók ülnek. Majd Csúcs intézkedik. Nemzetközi botrány. Forgách Pál pedig zsidóüldözéstről beszél. Barabás Tamás (Népszava) szerint már csak egy lépés a marhavagonok. Várkonyi Tibor szerint (Magyar Hírlap) ezt a nem barbár Franciaországban másként csinálják. Andrassew (Népszabadság-Hócipő) pedig megütöztött volna, „hogy ez a mocsdék, hordalék népség, ami itt... jobboldalon fröcsög és az utcán is viríthat, valaha megjelenhet ebben az országban”. Kornis Mihály író Napkönyve tizenkét-ezredik és tizenkétezer-egyedik felolvasása között a Beszélőhöz rohan, és leírja lapzárta előtt: mi jobban gyűlölünk titeket, mint mi bennünket.

A vihart esetleg Tamás Ervin (Népszabadság) koordinálja, adóból leírható cégtelefonköltségen, vagyis az adófizetők pénzén. A Kurír címdalton viszi a témát. A Kacska pedig a szerző magánéletéről rántja le a mesterségesen rádobbolt leplet. De nem,

ez csak rémálom.

Ma médiabéke van. A sajtó 80 százalékban jobboldali. Egyetlen SZDSZ-es torzpofo sem fröcsög, virít sehoh. A jobboldal pedig civilizált: nem csak azért nem akarja a baloldal kiirtott termékeit a Dunába engedni, mert az már amúgy is túlságosan szennyezett, de maga ellen, ha már ilyen fölényben van, csak nem rendez irtóhadjáratot, ugye.

De fordítsuk most már komolyra a szót. Nekünk Szalaik kellene. Nekünk az kell, hogy az utolsó lapunkat is hirdetési bojkottjaikkal, banki megfélemlítéseikkel, terjesztési gazemberséggel a Lukács-hoz és az Andrássy út 60-hoz titkos szálon kötődők megszüntessék. Aki hosszabb távra gondolkodik, tudja, tévé/rádió/nyomtatottsajtó monopóliumukkal, kulturális hegemoniájukkal most már, miután visszavonhatatlanul, örökre és egyértelműen bebizonyították, hogy közülnk a róluk mérsékelt dolgokat gondolókat tévedtek, egy végrehaladásra radikálisan demokratikus fordulatnak siettetik csak az eljövételt. Mert az eszmék újság nélkül is terjednek. Emlékeznek Albániára?